

[Erhard Jakobsen.]

det, hvad enten der sidder den ene eller den anden regering. Det er en helt naturlig ting. Men det er nok lidt synd for sagen.

Jeg har selv været meget inddraget i denne diskussion, og jeg har været ombøjet af sympati, dels vel fordi mit standpunkt havde en vis berettigelse — og det er jeg da glad for — dels fordi der knyttedes visse forhåbninger til, at her var endelig én, der ville vælte sin egen regering, og det ville dog være godt. Jeg har fået det gode råd fra mange, der aldrig ville drømme om selv at gøre sådan noget, at det skulle jeg endelig gøre.

Nu har det altså for mig ikke på noget tidspunkt drejet sig om det. Jeg vil gerne sige, at hvis ikke jeg var sikker på, at det, der nu bliver vedtaget, ikke vil få de konsekvenser, som jeg troede det kunne få, uden at man i så fald ændrer det, så ville jeg ikke være i stand til med min stemme at redde regeringen. Det har betydet så meget for mig at få sikkerhed for, at de tal, der har været nævnt i avisen som udtryk for, hvad husejere i fremtiden kommer til at betale, ikke kommer til at slå til, at jeg ville have undladt at stemme og — efter hvad rygterne forlyder — dermed have væltet regeringen. Nu hører statsministeren ikke til dem, der bruger stokkemetoder, men vi har haft en forhandling i den fælles interesse, vi må have i denne sag, og herunder har statsministeren givet tilsagn om, at skulle mine formodninger om virkningerne af de nye regler om lejeværdi af egen bolig slå til, vil loven blive taget op. Jeg forstod, at hr. Henning Philipsen var inde på det samme. Men det er jo ikke den eneste garanti, jeg har. Det står mig ganske frit for som medlem af dette høje ting selv at fremsætte forslag, hvis det viser sig. (*Munterhed*). Jeg ved godt, at denne diskussion naturligvis bliver gjort til noget taktisk, men lad os prøve at holde os til det saglige. (*Munterhed*). (*Uro*). Jeg kan høre, der er nogle, der har svært ved at holde sig til det saglige, det skal jeg ikke blande mig i.

Regeringen bygger på den forudsætning, har jeg fået oplyst, at man regner med en stigning på 100 pct. i forhold til 13. alm. vurdering. Min tvivl har bestået deri, at ved de foreløbige resultater, som jeg har set, har

der været en væsentlig højere stigning i vurderingerne end de 100 pct.

Jeg går ud fra, at statsministerens tilsagn er dette, at man vil tage loven op til overvejelse, hvis mine formodninger viser sig ikke bare at være formodninger, der dækker Gladsaxe — for det måtte vi i så fald bære; vi har mulighed for at råde bod på det ved at sætte grundskyldpromillen ned, så kan folk få penge ad anden vej. Det er nu svært, for den er kun 5,6 i forvejen, men vi kan da sætte den ned. Det har vi mulighed for, og det har andre kommuner også, hvis der skulle være noget skævt i det. Er det reelt for større dele af landet, at stigningerne bliver så store, som jeg formodede, så har jeg ikke bare statsministerens tilsagn om, at man vil gå ind i nye overvejelser — jeg forstod også hr. Henning Philipsen i den retning — men jeg har også min egen adgang til som medlem af dette ting at fremsætte forslag om, at loven ændres, og så skulle det ikke være svært at fremkalde et flertal bag en sådan lovændring.

På den baggrund ser jeg ikke den fjerneste grund til, at jeg i dag skulle være brik i et spil, hvorved jeg væltede en regering, som jeg ikke kan have noget som helst imod at støtte i øvrigt.

(Kort bemærkning).

Poul Schlüter: I forgårs havde jeg et lille ordskifte med hr. Erhard Jakobsen, og jeg sagde til ham, at han kunne sikre nye forhandlinger og undersøgelser om parcellussituationen, hvis han stemte i overensstemmelse med det, han i forgårs hævdede var hans overbevisning.

Jeg sagde også, at det ærede medlem havde ofte et særstandpunkt, og at jeg respekterede ham for det. Nu ligger det efterhånden lidt tungere, det med respekten.

Det ærede medlem har ligesom slået sig til ridder på, at han havde en overbevisning, og at han ville stå fast på den. Det har stået dag efter dag i dagspressen. Han har været den politiske helt. Indtil disse morgentimer. Vi troede, han mente, hvad han sagde. Men nu har han demonstreret, at man ikke kan regne med, hvad han siger.

Da ændringsforslaget i forgårs, som skærpede parcellusbeskatningen, var til afstemning, sagde hr. Erhard Jakobsen, at han